

Riksdagens protokoll

2012/13:62

Fredagen den 1 februari

Kl. 09.00 – 09.52

Protokoll
2012/13:62

1 § Ledighet

Tredje vice talmannen meddelade att *Johan Forssell* (M) ansökt om ledighet under tiden den 4 mars–14 april.

Kammaren biföll denna ansökan.

Tredje vice talmannen anmälde att *Tobias Sjö* (M) under tiden den 4–31 mars och *Mohamoud M. Enow* (M) under tiden den 1–14 april skulle tjänstgöra som ersättare för Johan Forssell (M).

2 § Anmälan om kompletteringsval till EU-nämnden

Tredje vice talmannen meddelade att Moderata samlingspartiets riksdagsgrupp anmält Nils Brown som suppleant i EU-nämnden under Walburga Habsburg Douglas fortsatta ledighet.

Tredje vice talmannen förklarade vald *under tiden den 1 februari–8 april* till

suppleant i EU-nämnden
Nils Brown (M)

3 § Hänvisning av ärenden till utskott

Föredrogs och hänvisades
Proposition
2012/13:66 till utrikesutskottet

Motioner
2012/13:Fö5 till försvarsutskottet
2012/13:T13–T15 till trafikutskottet

*Svar på
interpellationer*

4 § Svar på interpellation 2012/13:210 om åtgärder mot kapitalflykt

Anf. 1 Justitieminister BEATRICE ASK (M):

Herr talman! Valter Mutt har frågat mig om jag avser att stödja vissa enskilda förslag från EU-parlamentet i de förhandlingar som pågår om ett nytt direktiv om redovisning. Förslagen gäller ett särskilt krav på företagen att redovisa vilka betalningar de gör till regeringar i de länder där de utvinner råvarutillgångar, så kallad land-för-land-redovisning.

Inledningsvis vill jag nämna att regeringen inom alla politikområden beaktar frågan om global utveckling och strävar mot att minska ekonomiskt utanförskap även på global nivå. I grunden handlar det om människors möjligheter att delta i, bidra till eller dra nytta av den globaliserade ekonomins möjligheter. Regeringen har senast redovisat sitt arbete med politiken för global utveckling och ekonomiskt utanförskap i skrivelsen *Genomförandet av samstämmighetspolitiken för utveckling – fokus: den globala utmaningen ekonomiskt utanförskap*. I den tas bland annat frågan om kapital- och skatteflykt upp.

För att ytterligare kunna diskutera svåra frågor inom politiken för global utveckling – till exempel kapital- och skatteflykt – kommer biståndsminister Gunilla Carlsson på regeringens vägnar att anordna ett seminarium i mars på temat ”Utveckling till varje pris?”.

Regeringen anser att det är viktigt med en god insyn i och genomlysning av företag som utvinner till exempel olja, gas och mineraler eller som avverkar primärskog. Det är angeläget att underlätta för medborgare i länder med stora naturresurser att se vilka betalningar regeringen får från företag som utvinner naturresurser i det landet.

De mer detaljerade frågor som Valter Mutt ställer är intressanta och har uppmärksammats i förhandlingarna. Det gäller till exempel frågan om ett företag ska slippa redovisa sina betalningar därför att regeringen i det land där verksamheten bedrivs förbjuder att uppgifterna lämnas ut.

Den här frågan och andra viktiga frågor diskuteras mellan rådet, kommissionen och EU-parlamentet. Förhandlingarna är nu inne i ett komplext och känsligt skede. I grunden syftar direktivförslaget från EU-kommissionen till att förenkla vardagen för små företag.

Olika frågor måste alltså ställas mot varandra för att bästa möjliga förhandlingsresultat ska kunna uppnås. Det är inte möjligt för mig att här redogöra för hur jag eller mina kolleger i andra medlemsstater ställer sig till enskilda förslag från EU-parlamentet i de pågående samtalen. Däremot kan jag säga att Sverige, övriga medlemsstater och parlamentet ställer sig bakom att det införs regler om ökad transparens inom utvinningsföretagen, låt vara att alla delar ännu inte har förhandlats klart.

Jag kan slutligen nämna att kommissionen inom den närmaste tiden förväntas lägga fram ett nytt lagförslag om krav på redovisning av miljörelaterad information, sociala aspekter, respekten för mänskliga rättigheter och frågor om antikorruption.

Anf. 2 VALTER MUTT (MP):

Herr talman! Jag tackar statsrådet för svaret. Det är naturligtvis glädjande att regeringen säger sig vilja hålla en hög ambitionsnivå när det gäller åtgärder för att stävja den enorma kapitalflykt som dagligen och stundligen åderlåter utvecklingsländerna på skatteintäkter som skulle ha behövts till satsningar på infrastruktur, skolor och sjukhus. I flera av jordens rikaste länder – sett till naturtillgångar – går människor under av fattigdom, samtidigt som multinationella företag gör jättelika obeskattade vinster.

En hög ambitionsnivå är emellertid inte något som i sig förändrar världen. Så långt handlar det egentligen bara om att ställa sig på startlinjen. För att komma i mål krävs mer än målsättningar. För att komma från ”här” till ”där” krävs skarpa förslag som leder till konkreta åtgärder. Det är precis detta som EU-parlamentet nu försöker få regeringsföreträdarna i ministerrådet att gå med på.

Det är givetvis trevligt att Beatrice Ask tycker att mina frågor är intressanta. För att jag ska kunna säga detsamma om ministerns svar krävs emellertid ett något större mått av konkretion. Att det inte skulle vara möjligt för statsrådet att redogöra för den svenska regeringens ståndpunkter i nu pågående förhandlingar mellan ministerrådet och EU-parlamentet ter sig något gåtfullt. Detta handlar inte om försvarshemligheter. Regeringarna i exempelvis Storbritannien och Danmark mörklägger inte för allmänheten vilka ståndpunkter de intar i dessa förhandlingar. Insyn i beslutsprocesser och transparens är i själva verket en av demokratins grundbultar.

Jag tycker knappast att frågorna i min interpellation rör sig på en orimlig detaljnivå. Mina frågor berör sådant som har avgörande betydelse för livsvillkoren för hundratals miljoner människor. Låt oss komma ihåg att kapitalflykten från syd till nord är ungefär tio gånger större än den rika världens samlade bistånd till utvecklingsländerna. Av denna väldiga kapitalflod uppskattas inemot två tredjedelar utgöras av de multinationella företagens skatteflykt. Heder åt den amerikanska kongressen, som gått före på det här området och instiftat den så kallade Dodd-Frank Act. Heder också åt EU-parlamentet, som försöker pressa EU:s regeringar att gå med på någonting liknande på den här sidan Atlanten.

Jag väddar nu till justitieministern att försöka ge något mer konkreta svar på mina frågor.

Anf. 3 Justitieminister BEATRICE ASK (M):

Herr talman! Låt mig börja med att säga att jag kan dela uppfattningen vad gäller verklighetsbeskrivningen. Det förekommer ett utnyttjande av fattiga länders tillgångar. Det är klart att det vore väldigt mycket enklare om vi fick besluta om hur pengar ska användas i de länderna också.

Problemet är att det finns länder som inte vill ha en öppen redovisning där sådan här verksamhet sker. Det är därför vi på global nivå för en diskussion om hur reglerna borde se ut internationellt. Det här är frågor som är väldigt känsliga i ett förhandlingsskede. Det är helt riktigt att det finns förslag från kommissionen och parlamentet, och det finns synpunkter man kan ha. Men att i ett känsligt förhandlingsläge gå ut och tala om vem som gör vad och hur det ser ut är inte görligt, för då kan man inte nå resultat.

Prot. 2012/13:62

1 februari

Svar på
interpellationer

Det handlar inte bara om att jag försöker redovisa vilka höga ambitioner vi har och hur vi försöker problematisera de svårigheter som finns på det här området. Det handlar heller inte bara om att kasta ut skarpa förslag och säga: Om alla gör som jag tycker kommer det att bli bra! Det handlar faktiskt om att få olika intressenter att landa i en överenskomst och ett beslut som kan leda framåt. Det är oerhört viktigt att man i det läget för förhandlingar på ett seriöst sätt.

Det kan i USA och andra länder finnas fantastiska möjligheter och regler som kanske till och med är bättre än de vi har, vad vet jag. Men det finns en problematik på olika håll som gör att detta förhandlingsarbete ibland går trögt. Som jag sade inledningsvis är dock mitt bestämda intryck att förhandlingarna går väl. Jag hoppas att man kan komma fram till en gemensam hållning som innebär att vi tar steg framåt. Vi behöver på det här området ökad transparens och synlighet som gör att medborgarna i dessa länder och i vårt eget land ser vilka transaktioner som görs i den här typen av företagsverksamhet. Det är också ibland ett viktigt underlag för oppositionen i en del av de här länderna att de kan se hur pengar hanteras. Det är inte alltid lika öppet som det är i vårt land.

Det är inte frågan om att vi försöker säga: Vi står i startblocket och har höga ambitioner, men vi har inga idéer. Det är inte så att vi blundar för de förslag som kommer från kommissionen i olika detaljer som gäller detta. Men det vore omöjligt att nu säga exakt var vi ska landa. Det innebär att vi får problem i diskussionerna. Då åstadkommer man inte det ansvarstagande och det politiska resultat som vi eftersträvar.

Jag vidhåller att vi har rätt inställning. Enligt alla de regler som finns försöker vi konsekvent redovisa den svenska hållningen. Den har vi också redovisat i skrivelsen. Vi kommer att ha det seminarium jag nämnde för att ventilerat och diskutera olika aspekter på detta område.

Utöver det som ligger på förhandlingsbordet finns det också andra diskussioner. Borde man vidga detta? Borde man göra nya inslag i förhandlingarna? Det händer mycket på området. Det finns ett engagemang, vilket interpellanten också visar. Vi hör och ser detta, och vi tycker att det är en bra utveckling att det finns ett internationellt intresse.

Vår uppgift är att se till att nå resultat i förhandlingarna. Då kan man inte stå i kammaren eller på andra ställen och i detalj redovisa exakt var man är i detaljfrågor.

Anf. 4 VALTER MUTT (MP):

Herr talman! Tack igen för svaret, statsrådet!

Det är ändå lite gåtfullt att den liberalkonservativa regeringen i Storbritannien kan tala om vad den har för förhandlingspositioner. Likaså gör centervänsterregeringen i Danmark detta. Vi får annars den situation som vi i Sverige olyckligtvis har hamnat i att man misstänker att regeringen är passiv och har brist på idéer. Det kanske inte är så. Men bryt då denna säregna långt gångna sekretess.

Det är inte heller så att svenska statsråd i andra frågor och i andra fall där man förhandlar i EU-sammanhang håller på en sådan strikt sekretess i EU. Jag tycker att det är gåtfullt hur man vrider och vänder på det.

Jag hamnar själv som folkvald riksdagsledamot i en lätt säregen situation när jag kommer hem till min valkrets och får frågor om vilken ståndpunkt Sveriges regering driver nere i Bryssel i de nu pågående för-

handlingarna om lagstiftning om kapitalflykt. Jag tvingas svara att jag trots att jag sitter i riksdagen, som ju grundlagsmässigt är den församling som regeringsmakten vilar på i Sverige, inte vet vilken linje Sverige driver utan att detta är hemligt.

När jag får följdfrågor om varför detta är hemligt kan jag egentligen inte heller ge några svar. Det blir en väldigt konstig situation, eftersom det offentliga samtalet vilar på transparens och öppenhet.

Låt mig slutligen fokusera på en av interpellationens delfrågor som berör det mer långsiktiga lagstiftningsarbetet. Det handlar om EU-parlamentets förslag om att en revision av den föreslagna lagen bör göras efter tre år och att man då bör undersöka möjligheterna att inkludera såväl fler ekonomiska uppgifter som fler branscher.

Tanken här är att inte bara skatter och avgifter utan även sådant som vinster och tillgångar bör redovisas land för land. Det hänger logiskt ihop någonstans och borde kunna ge en bild av om inbetalda skatter ligger på en skälig nivå.

Då detta ligger några år i framtiden begär jag inte väldigt detaljerade svar. Men jag tror det vore värdefullt om regeringen kunde tala om sin viljeinriktning så att skattejurister och andra experter kan börja utarbeta lagförslag.

Jag begär återigen givetvis inte några väldigt exakta detaljer. Detta handlar egentligen om stora avgörande frågor. Lite mer vägledning om hur regeringen förhandlar för Sverige skulle vara intressant att få ta del av.

Anf. 5 Justitieminister BEATRICE ASK (M):

Herr talman! Jag vill bara för säkerhets skull för de åhörare och intresserade medborgare som tar del av den här diskussionen säga att det inte är så att Sveriges förhandlingsposition är obekant. Vi har presenterat en faktapromemoria. Vi har gjort redovisningar och haft diskussioner i civilutskottet och i EU-nämnden.

Vilken position och uppfattning Sverige har i förhandlingarna är inte obekant för riksdagens ledamöter. Det är utifrån de utgångspunkter som vi har resonerat med riksdagen om som vi förhandlar. Det är alldeles självklart.

När vi kommer till förhandlingarna och det väcks förslag i kommissionen, i parlamentet och från olika håll tillförs förhandlingen diskussionsmoment. Så kan det vara. Jag kan inte gå in på detaljer om hur varje delfråga hanteras för tillfället. Då fungerar inte förhandlingen. Men utgångspunkten och den svenska ståndpunkten är klarlagd och beslutad om.

Valter Mutt tar upp frågan om det inte vore bra att ha en revidering efter tre år för att undersöka möjligheterna att inkludera fler ekonomiska uppgifter och sektorer. Det är alldeles självklart att det är viktigt att olika typer av lagstiftning och beslut utvärderas efter en viss tid. Det brukar vi alltid ha som en grundläggande uppfattning.

Under de fortsatta förhandlingarna kommer man att diskutera inte bara att det ska göras utan vad en sådan utvärdering ska omfatta. Det är en viktig diskussion. Här finns det lite olika uppfattningar om hur långt man bör gå i att utfästa vad en kommande översyn ska innehålla.

Det finns de som säger att vi kanske inte har hela bilden klar för oss om vad utvärderingen bör innefatta därför att det händer saker under resans gång. Så kan det vara. Jag tror likväl att det är viktigt att inte bara rent allmänt säga att man ska utvärdera.

Det finns naturligtvis delar i de beslut vi fattar där vi kan se att vi alldeles särskilt vill följa upp detta. Det är en viktig diskussion som måste föras.

Som jag redan tidigare har sagt är förhandlingarna nu inne i ett känsligt skede. Frågan om land-för-land-redovisning diskuteras parallellt med andra delar av direktivet.

Jag delar uppfattningen med mina kolleger i andra medlemsstater att direktivet måste diskuteras i sin helhet innan kompromisser görs i enskilda frågor. Det är oftast så man arbetar i dessa sammanhang.

Därför är det inte möjligt att nu gå in i delfrågor. Sveriges position är klar. Vi har redovisat och diskuterat detta i riksdagen. Vi följer också de besked som vi har gett i de sammanhangen och hoppas på ett framgångsrikt resultat.

Anf. 6 VALTER MUTT (MP):

Herr talman! Tack igen, statsrådet! Det är möjligt att jag har missat någonting. Nu får vi en lite mer konkret diskussion.

Jag kan avslutningsvis ta upp en av mina tre delfrågor om huruvida undantag ska vara möjliga. Det är en avgörande fråga om länder ska kunna göra undantag så att den tvingande redovisningsplikten för företagen inte ska gälla.

I USA var man väldigt noga med att inte bygga in undantag och därmed smitvägar för företagen. Det skulle vara en undantagslös och bindande lagstiftning.

Är det den svenska regeringens position? Det var en av frågorna i min interpellation. Om riksdagen har fått det beskedet tidigare vore jag ändå tacksam om statsrådet ville upprepa vad som är den svenska regeringens position om detta.

Sedan har jag en avslutande fråga. Det är om vi här i riksdagen och i det svenska samhället i sin helhet efter det att lagstiftningen om kapitalflykt har kommit på plats åtminstone retroaktivt kan få ta del av de ståndpunkter som den svenska regeringen intagit i förhandlingsprocessen.

Anf. 7 Justitieminister BEATRICE ASK (M):

Herr talman! Frågan om rapporteringen även ska omfatta länder som går emot öppenhet är intressant och är en av de frågor som har diskuterats med parlamentet. Kommissionen och rådet har enats om att redovisningen inte behöver omfatta betalningar till regeringar i länder där ett offentliggörande av uppgifterna är förenat med straff för den som lämnar ut dem. Enskilda länder skulle då kunna drabbas.

Förslaget innebär också att om det finns ett sådant förbud ska företaget i stället uppge det och ange namnet på den regering det gäller. Förslaget från EU-kommissionen om medlemsstaterna är på det sättet långt ifrån verkningslöst. Tvärtom kan man säga att en sådan regerings agerande uppmärksammas. Man sätter i blyxtbelysning att vi här har en rege-

ring som uppenbart inte vill lägga korten på bordet. Det tycker jag är positivt.

Det är också riktigt, som Valter Mutt säger, att motsvarande undantag saknas i den amerikanska lagstiftningen. Saken är inte helt okomplicerad. Men jag är övertygad om att de fortsatta diskussionerna kommer att leda fram till en rimlig och fungerande kompromiss.

Det går att göra på mer än ett sätt. Detta är en fråga som vi har diskuterat och där jag tycker att man verkar ta sig framåt. Den är viktig.

Överläggningen var härmed avslutad.

Prot. 2012/13:62
1 februari

*Svar på
interpellationer*

5 § Svar på interpellation 2012/13:209 om dagens regelverk i sjukförsäkringen

Anf. 8 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Eva-Lena Jansson har frågat mig om jag avser att vidta några åtgärder för att dagens regelverk i sjukförsäkringen ska förändras och bli mer humant.

Begränsningen av hur länge en sjukskrivning ska kunna pågå är en viktig del av regeringens sjukförsäkringsreform. Tidigare var det inte ovanligt med sjukskrivningar som pågick i fem till tio år och även betydligt längre än så. Det har visat sig vara mycket svårt att komma tillbaka till arbetslivet efter långa och passiva sjukskrivningar. Under Socialdemokraternas regeringstid gömdes dessa långa sjukfall ofta i förtidspensioner – som mest 57 000 fall som hade pågått i över ett år under toppåret 2004.

I dag startas färre sjukfall än tidigare, och de avslutas inom en kortare tidsrymd. Fler människor kommer tillbaka till arbete. Det är inte längre stora grupper som lämnar arbetsmarknaden via förtidspensionering.

Tidsgränserna gäller inte vid allvarliga sjukdomar, och Försäkringskassan kan – efter individuell prövning – besluta att sjukpenning ska lämnas utöver tidsgränsen om det skulle vara oskäligt att inte göra så.

Jag är inte beredd att kommentera några enskilda fall. Däremot följer regeringen via Försäkringskassan hur praxis utvecklas när det gäller undantagen från tidsgränserna.

Anf. 9 EVA-LENA JANSSON (S):

Herr talman! Jag vill börja med att tacka statsrådet för svaret. Dagens regelverk i sjukförsäkringen har diskuterats och debatterats under många år. Vi har kritiserat den just på grund av de dogmatiska tidsgränser som gör att man bara får vara sjuk en viss tid. Sedan utförsäkras man oavsett om man har blivit frisk eller inte. Det finns regler som gör att man kan få undantag och därmed förlängd sjukpenning.

Nu visar det sig att reglerna ändå inte ger sjuka personer rätt till sjukpenning. Jag vet att statsrådet inte kan diskutera enskilda personer och enskilda fall. Men jag kommer att lyfta upp ett fall. Ett exempel bland många andra återfanns i en artikel i Aftonbladet som redovisade att en man som är brevbärare till yrket och som har Parkinson – en progressiv neurologisk sjukdom – hade blivit utförsäkrad vid 64 års ålder, bara sex

månader före beräknad pension. Enligt dagens regelverk skulle han prövas mot hela arbetsmarknaden via en arbetslivsintroduktion på Arbetsförmedlingen.

Enligt uppgifter från Försäkringskassans egen utredning är det ytterst få personer som omfattas av möjligheten till undantag trots att många fler har en svår sjukdom och att det därmed borde vara oskäligt att inte ge sjukpenning. Därav min fråga till statsrådet: Är han beredd att vidta några åtgärder för att dagens regelverk för sjukförsäkringen ska förändras och bli mer humant?

I svaret från statsrådet kan man läsa att tidsgränser inte gäller vid allvarliga sjukdomar. Jo, det gör de visst! En progressiv neurologisk sjukdom är en allvarlig sjukdom. Cancer är också en allvarlig sjukdom, men man kan bli utförsäkrad ändå om det uppfattas som att man har en viss arbetsförmåga.

De långa sjukskrivningarna ökar igen. Den största delen rör kvinnor som har blivit utförsäkrade men som nu återvänder till sjukförsäkringen. Då kan man fundera på om reglerna är rätt. Var det rätt att utförsäkra personer som uppenbarligen är så sjuka att de inte kan komma tillbaka till jobb?

Om man har blivit utförsäkrad och ett nytt sjukdomstillstånd uppstår, till exempel på grund av en olycka, innebär dagens regelverk att man har en karenstid på 87 dagar. Låt oss säga att man har blivit utförsäkrad på grund av att man har en neurologisk sjukdom och är med om en bilolycka och skadas allvarligt i ryggen. Då har man inte möjlighet att få sjukpenning på grund av dagens regelverk. Är det verkligen rimligt att vi har ett sådant fyrkantigt system?

Vi kan se att den andel som har blivit nybeviljad sjuk- och aktivitetsersättning har ökat med nästan 20 procent för kvinnor och 11 procent för män. Det finns någonting i dagens regelsystem som gör att människor även i dag får sjukersättning.

Min fråga till statsrådet är: Är statsrådet verkligen nöjd med dagens situation och dagens regelverk?

Anf. 10 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Det är klart att människor får förtidspension och sjukersättning – det är självklart! Vi har ett regelverk för att man ska få sjukersättning om man permanent inte kan arbeta över huvud taget. I varje civiliserat samhälle av vårt slag är man också mån om att inte fler människor än absolut nödvändigt ställs permanent bredvid arbetsmarknaden. Det var precis det som var problemet, och det var precis det som ni själva också identifierade som ett problem.

Sedan förstår jag att man kan diskutera om vi har exakt rätt nivå. Om man ska vara allvarlig är det en rätt svår fråga att besvara. Vad är lagom många förtidspensionärer i ett land? Det är ingen enkel fråga att besvara. Jag tror att alla kan vara överens om att vi ska ha så få som möjligt givet att så många som möjligt ska få en chans att pröva sig på arbetsmarknaden igen. Alla är också överens om att när det inte går måste denna möjlighet alltid finnas.

Den som kan ha svar på denna fråga har också svar på den rätt svåra frågan om exakt vem som ska mötas av en förväntan att försöka försörja sig själv och vem som ska mötas av en förväntan som innebär att vi för-

sörjer dig för resten av ditt yrkesverksamma liv. Detta är inga enkla frågor; det är jag den förste att medge. Men det är direkt oseriöst att på denna svåra frågas grund säga att det är dogmatiska tidsgränser eller antyda att problemen inte har funnits tidigare.

I dag har vi, förstås, en rättslig normering som gör att Försäkringskassans beslut efter hand prövas i högre rättsliga instanser. Vi får domar som avgör var gränserna går någonstans. Det är inget onaturligt i svensk förvaltningsrätt. Så måste det fungera. Vi har en lagstiftning i botten för vad som gäller som jag tycker är klar och tydlig. På detta kommer sedan förvaltningsdomar som meddelar mer exakt hur Försäkringskassans beslut ska fattas.

Detta har jag försökt säga i den här kammaren ganska många gånger, och ibland får jag en känsla av att man inte förstår därför att man inte vill förstå: Tidsgränserna prövar inte sjukdom. Tidsgränser prövar förmågan att arbeta. Det är en viktig sak. Det har aldrig varit så att vi har haft en sjukförsäkring som ger sjukpenning på grund av själva sjukdomen. Man får sjukpenning på grund av en oförmåga att arbeta orsakad av sjukdomen. Det är ingen oväsentlig detalj i sammanhanget. Om man kan arbeta efter en viss tid trots sjukdom ska naturligtvis denna arbetsförmåga tas till vara.

Ibland är det ganska svåra saker, för ibland handlar det om att byta arbete, att byta arbetsgivare och att bryta upp från en bransch som man en gång hade tänkt arbeta i och göra någonting helt annat. Jag är den förste att inse att detta inte är enkla situationer. Men det vore fullkomligt oacceptabelt att av detta dra slutsatsen: Låt oss strunta i att en person kan arbeta och införa en försäkring som gör att man är evigt sjukskriven på grund av att man inte kan ha sitt nuvarande arbete! Ingen har heller på allvar föreslagit detta.

Ungefär 20 procent av alla som når den borte gränsen av 914 dagars sjukskrivning förblir sjukskrivna på grund av några av de flera olika undantag från tidsgränsen som gäller. Det är viktigt att detta finns. Den stora förtjänst som har inträffat är att de allra flesta i dag kommer tillbaka inom tidsgränserna. De är tillbaka inom tre månader – inom 180 dagar. Vi har i dag mycket färre långa sjukfall, som tidigare övergick i förtidspensionering. Det är den stora förtjänsten, och den beror på att vi har fasta tidsgränser där vi prövar arbetsförmågan. Om man river upp dem säger man också att man vill tillbaka till ett läge med mycket långa sjukskrivningar och antagligen väldigt många fler förtidspensionerade.

Anf. 11 EVA-LENA JANSSON (S):

Herr talman! Vi diskuterar nu de regler som gör att människor i dag blir utförsäkrade trots att de uppenbarligen är för sjuka för att arbeta. När människor kommer till Arbetsförmedlingen säger man: Tyvärr, vi kan inte hjälpa dig här eftersom du är så svårt sjuk att du inte kan ta något jobb.

Det finns som sagt undantag. Undantaget är att det är oskäligt att inte ge sjukpenning. Jag kan upplysa statsrådet om att det enligt Försäkringskassan var 88 personer som omfattades av detta.

Man kan diskutera om man ska lyfta upp enskilda fall eller inte. Men jag återkommer till den här personen – den 64-årige brevbäraren som har drabbats av en neurologisk sjukdom som heter Parkinson. För dem som

inte känner till Parkinson kan jag berätta att sjukdomen innebär att man skakar ganska rejält, speciellt om man blir stressad. Jobbet som brevbärare innebär bland att man ska finställa post och ställa in den i en kam. Ni kan föreställa er hur svårt det är att utföra det arbetet om man skakar med handen.

Dagens regelverk säger att den här mannen, vid 64 års ålder och sex månader innan han går i pension, ska prövas mot normalt förekommande jobb på hela arbetsmarknaden. Man kan fundera på om det är oskäligt att inte ge sjukpenning i det här fallet. En progressiv sjukdom innebär oftast att man inte blir bättre. Man kan ligga på samma nivå, men man blir inte bättre och kanske inte sämre heller.

Det finns fler fall. Jag skulle kunna lyfta upp så många fler. Varje vecka, nästan dagligen, blir jag kontaktad, antingen på telefon eller via mejl, av människor som beskriver sin svåra situation när de har blivit utförsäkrade och får gå till kommunens socialkontor för att få försörjningsstöd eftersom de är för sjuka för att klara av att arbeta.

Därför har jag lyft upp frågan om dagens regelverk. Jag undrar om statsrådet och regeringen är beredda att vidta åtgärder för att dagens regelverk i sjukförsäkringen ska förändras och bli mer humant.

Herr talman! Jag uppfattar tyvärr att svaret från statsrådet är nej. Vad är det som ligger bakom detta, förutom att statsrådet tydligen är nöjd med dagens situation?

Låt oss titta på den del av sjukförsäkringen som kallas för rehabiliteringskedjan och som vi också diskuterar här riksdagen rätt ofta. Det finns ingenting i rehabiliteringskedjan som säger att man ska få rehabilitering. Det finns tidsgränser, men det står ingenting om rätten till rehabilitering. Kan inte statsrådet berätta varför han är så nöjd med den här så kallade reformen?

Anf. 12 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Jag tycker att jag tydligt har förklarat varför det är viktigt att ha en reform av det slag som vi har genomfört och varför det gamla var helt oacceptabelt och helt ohållbart.

Jag har lite svårt att förstå varför interpellanten förefaller vara så nöjd med den situation som rådde före reformen. Det vore hederligare om interpellanten hade sagt: Vi vill tillbaka till massiva sjukskrivningar och väldigt många förtidspensionärer. Det tycker vi var ett bättre system.

Det är helt enkelt oseriöst att låtsas att det inte fanns avväggningsproblemet tidigare.

Låt mig nämna några sakfrågor om det kan intressera. Arbetslivsintrouktionen är till för att människor efter en mycket lång sjukskrivning ska få möjlighet att pröva om det finns något sätt som vi kan hjälpa dem att komma närmare arbetsmarknaden igen. Den fungerar bra i många stycken.

Flera undersökningar visar att många människor upplever sig väl bemötta och väl behandlade och att de har fått god hjälp. Det är ingenting konstigt med att drygt hälften sedan kommer tillbaka till sjukförsäkringen. Många människor är fortsatt sjuka, kan inte arbeta och ska komma tillbaka till sjukförsäkringen. Det är helt i enlighet med själva idén bakom detta. Det viktiga är att många tvärtom kommer närmare arbetsmarknaden och får en chans att utbilda sig och få arbete. Det kan vara

skyddade arbeten eller arbeten på den öppna arbetsmarknaden. Det är människor som tidigare över huvud taget inte fick någon chans. Jag tycker att det är en stor framgång. Jag har sagt detta många gånger: Det är ingen enkel resa, men alternativet vore att inte ha en resa över huvud taget.

Det vore ärligare om interpellanten sade: Vi vill att människor ska förbli i sjukskrivning.

Jag förstår att det finns en oändlig lockelse att prata om enskilda fall, för då slipper man prata om principer. Jag ska inte moralisera över uppgiften för den här kammaren, men jag tror att uppgiften för den här kammaren i grund och botten måste vara att diskutera hur vi skapar regelverk som är rimliga, rättvisa och som fungerar. Vill interpellanten prata enskilda fall som vållar rubriker i tidningen får hon göra det med tidningen, inte med mig.

Vad är i grund och botten humant i socialpolitiken? Jag tror att det är humant att vi har regelverk som garanterar att människor som inte kan arbeta alls alltid behandlas generöst och korrekt och att vi har ett gemensamt ansvar för människor som inte kan försörja sig själva. Ska vi lyckas med den uppgiften finns det inget annat alternativ än att alla vi som kan arbeta, helt eller delvis i det jobb vi hade tänkt oss eller i något annat jobb, gör vårt yttersta för att arbeta och försörja oss själva. Inget välfärdssamhälle kan fungera om väldigt många människor med arbetsförmåga låter bli att arbeta och förväntar sig att alla andra ska försörja dem i stället.

Anf. 13 EVA-LENA JANSSON (S):

Herr talman! Statsrådet försöker på något sätt antyda att socialdemokrater gillar att människor är sjukskrivna och går i förtidspension. Inget kunde vara mer felaktigt. Däremot anser vi att människor som är sjuka ska ha rätt till sjukpenning. Vi menar också att de som har nedsatt arbetsförmåga också ska ha rätt till sjukersättning, precis som reglerna föreskriver.

När Socialdemokraterna satt i regeringsställning mellan 2002 och 2006 – det är ju det här statsrådet och den här regeringen som har styrt Sverige i sex år nu – minskade faktiskt sjukskrivningarna mycket radikalt utan att man förändrade regelverket på det sätt som har skett nu. Det genomfördes kontroller, och man satte upp tydliga tidsgränser som skulle ge rätt stöd. Jag har absolut ingenting emot tidsgränser som ger människor rätt till rehabilitering, avstämningsmöten, sjukvård och så vidare och ger dem möjlighet att pröva andra typer av jobb. Men om människan fortfarande är så sjuk att hon inte längre kan arbeta tycker jag att det är felaktigt med tidsgränser som bara säger: Nu har du varit sjuk. Nu åker du ut ur systemet.

Vi kommer inte så mycket längre i den här debatten, men jag kommer att fortsätta att lyfta upp personer som påverkas. Man kan diskutera principer och politik, men det ska sedan omsättas i reell verklighet för människor. Om vi inte ser de människor som drabbas av politiken är vi blinda, och därmed har vi inte förmågan att driva viktig politik som ska göra gott för människor.

Prot. 2012/13:62

1 februari

*Svar på
interpellationer*

Anf. 14 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Det är alldeles riktigt att antalet sjukfall föll inte helt oväsentligt under 2003 och 2004, det vill säga de sista åren av det socialdemokratiska regeringsinnehavet. Det berodde uteslutande på att förtidspensioneringarna ökade i samma omfattning. Jag måste säga att det var ett genidrag. Man minskade sjukskrivningarna i Sverige genom att förtidspensionera bort alla långa sjukfall. Jag kan inte förstå hur man tycka att det var en lösning på något problem över huvud taget. Det enda ni lyckades med var att göra de människorna fattigare eftersom de fick lägre ersättning. Jag kan inte begripa hur man i dag kan tycka att det var ett bra recept på någonting alls. Jag skulle tvärtom ha varit skamsen över en politik som i stället för att göra människor långvarigt sjuka gjorde att människor permanent hamnade utanför arbetsmarknaden. Det vore klädsamt om interpellanten sade: Det är detta som är vår politik, och det är det vi kommer att gå till val på nästa gång. Fler människor ska få förtidspension så vi slipper se människor i sjukskrivning och hjälpa dem tillbaka till arbetsmarknaden.

Den valdebatten tar jag med stor entusiasm.

Sedan vill jag bara påminna interpellanten om att det inte var sjukdom som gav rätt till sjukpenning under Socialdemokraternas regeringstid. Så har det nämligen aldrig varit i svensk välfärdspolitik. Sjukdom ger rätt till sjukpenning om den orsakar oförmåga att arbeta. Sjukdom i sig har aldrig gjort det. En sådan försäkring har vi inte i Sverige, och vi har aldrig haft det. Såvitt jag kan bedöma har ni aldrig någonsin föreslagit en sådan försäkring heller.

Vi har mycket bredd och omfattning på rehabiliteringen. Vi har medicinsk rehabilitering och arbetsplatsrehabilitering. Det har aldrig funnits någon lagstadgad rätt till rehabilitering, men den ges väldigt omfattande till människor för att hjälpa dem tillbaka till arbetsmarknaden.

Överläggningen var härmed avslutad.

6 § Svar på interpellation 2012/13:226 om metoder för bedömning av arbetsförmåga inom sjukförsäkringen

Anf. 15 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Eva-Lena Jansson har frågat mig om jag avser att vidta åtgärder för att sjuka inte ska behöva utsättas för en arbetsförmågebedömning som av Försäkringskassan betecknas som "naturliga experiment".

Försäkringskassan fick den 15 juli 2010 i uppdrag att vidareutveckla metoder och instrument för bedömning av arbetsförmåga. Detta uppdrag har rapporterats till Socialdepartementet den 14 januari i år.

Försäkringskassan har tillsammans med Arbetsförmedlingen, Socialstyrelsen och företrädare för hälso- och sjukvården tagit fram ett nytt bedömningsverktyg, aktivitetsförmågeutredning, som Försäkringskassan föreslår ska införas successivt i hela landet.

Avsikten med det nya verktyget är att det ska leda till ökad transparens och rättssäkerhet. Individerna ska tillförsäkras större delaktighet vid bedömning av arbetsförmågan, och Försäkringskassan och Arbetsför-

medlingen ska kunna utgå från samma bedömning av en enskild individs förmågor.

Om införandet sker på det stegvisa sätt som Försäkringskassan beskriver kan en jämförelse göras med det sätt som arbetsförmågan utreds i dag. Upplever till exempel de individer som bedömts med det nya verktyget att de varit mer delaktiga i processen och förstått syftet med denna? Det Försäkringskassan avser med "naturliga experiment" är alltså denna möjlighet till jämförelser mellan de delar av landet där det nya verktyget har införts och de delar av landet där det inte har införts.

Anf. 16 EVA-LENA JANSSON (S):

Herr talman! Jag har tagit del av Försäkringskassans *Metoder för bedömning av arbetsförmåga inom sjukförsäkringen – slutrapport*. Jag gjorde det efter att jag hade sett ett pressmeddelande från Försäkringskassans generaldirektör där man beskrev att nya regler ska förenkla under sjukskrivningen. Det började så här: "För sjuk för att arbeta. Men för frisk för sjukpenning. I dag kan beskedet från Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan vara motstridiga. Nu ska det bli ändring på det, enligt ett förslag om gemensam bedömningsmetod för de båda myndigheterna."

Som statsrådet säger handlar det om att införandet av den här metoden tar sig formen av ett naturligt experiment. Jag undrar om det inte finns några risker med den här typen av metoder. I rapporten framgår att arbetsmarknadens parter pekar på att materialet kan få en för fyrkantig och styrande effekt och att materialet inte har en självständig juridisk status. Man pekar också på att Försäkringskassan kanske inte har utbildning för det här.

Nu säger statsrådet att man inte har infört detta, men enligt uppgifter från Försäkringskassan är man på väg att genomföra det här naturliga experimentet. Man räknar med att 10 000 individer ska kunna utsättas för det. Frågan är: Blir det ett rättssäkert system om man har ett så kallat naturligt experiment där man bedömer människors arbetsförmåga? Tycker statsrådet att det känns tryggt med den typen av naturliga experiment?

Anf. 17 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Jag är lite osäker på om jag behöver förklara själva begreppet "naturligt experiment". Jag inser att man om man vill kan missförstå vad detta betyder för att misstänkliggöra Försäkringskassan för ett arbete som jag är övertygad om att de inte bedriver, det vill säga att i största allmänhet experimentera med människors framtid. Interpellanten tycks då och då vilja antyda att Försäkringskassan gör allting systematiskt fel, men min bild av deras arbete är annorlunda.

Regeringsuppdraget gick ut på att vi vill ha mer av gemensam bedömning mellan Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen för att den enskilde inte ska riskera att möta olika myndigheters olika uppfattningar om vad man egentligen kan och inte kan. Det har under flera decennier funnits en brist när det gäller detta i Sverige. Det är ingen nyhet. Det var dock vi som tyckte att det var värt att göra någonting åt saken. Uppdraget gick också ut på att den enskilde skulle vara mer delaktig i sin egen beskrivning. Beslutet är alltid myndigheternas, och var så även under er tid, får jag kanske påpeka för säkerhets skull. Men att inblanda den enskilde i en kvalificerad bedömning av vad man kan och inte kan, vilken förmåga

Prot. 2012/13:62
1 februari

Svar på
interpellationer

som är helt nedsatt och vilken som skulle kunna utvecklas och att göra den enskilde mer till ett aktivt subjekt i det här arbetet tror jag är ett viktigt steg att ta.

Vi har aldrig lagstiftat om enskilda verktyg eller enskilda sätt inom ramen för Försäkringskassans arbete och avser inte att göra så nu heller. Försäkringskassan påpekar att ett sätt att fasa in en ny arbetsmetod och se om den håller måttet innebär att införa den stegvis och se om det blir bättre, och det är väl en ganska självklar del i en myndighets eget förbättringsarbete. Jag misstror inte Försäkringskassans förmåga att arbeta med sina verktyg. Jag misstror heller inte deras ambition att göra detta på bästa tänkbara sätt. Jag tycker att det är klokt att man provar nya verktyg stegvis innan man inför dem systematiskt och generellt över hela landet.

Anf. 18 EVA-LENA JANSSON (S):

Herr talman! Jag blir lite förvånad när statsrådet säger att jag antyder att Försäkringskassan inte gör ett bra jobb. Jag är ganska noggrann med att påpeka att Försäkringskassan gör precis vad regeringen har sagt och följer det regelverk som lagstiftarna har tagit fram. Sedan finns det naturligtvis brister hos enskilda handläggare.

I går kom en rapport från ISF som visade att hanteringen av sjukpenningen inte alls är tillfredsställande. Försäkringskassan får ganska skarp kritik där. Detta tror jag att statsrådet måste ta del av. I rapporten skriver man så här: "Försäkringskassans uttalade uppfattning är att metoden har betryggande kvaliteter. Det betyder inte att den är perfekt. När användandet nått lite större volymer kommer det att möjliggöra analyser som innan dess inte är möjliga." Med större volymer avses att fler människor varit involverade. Man vet inte riktigt hur det kommer att gå. Man vet inte riktigt om det här kommer att vara bra eller inte.

Det är klart att jag vill försäkra mig om att Försäkringskassan har bra instrument för att göra en bedömning av arbetsförmågan och rätten till sjukpenning. Sedan inser jag också att där är en del som inte kommer att förändras av att dagens regelverk ser ut som det gör. Man kommer i alla fall att kunna bli utförsäkrad. Det är därför jag har ställt frågan om det här. Jag tycker att statsrådet ska ta mina frågor på allvar i stället för att raljera. Jag vill vinnlägga mig om att vi har system som gör att de människor som har en svår situation och är sjuka ska kunna känna sig trygga i att de får en bra bedömning.

Jag är nog inte den enda som reagerar på att man använder begreppet "naturligt experiment". Jag kan tänka mig hur det känns att utsättas för ett naturligt experiment om man är svårt sjuk och ska försöka fylla i de här blanketterna som finns redovisade. Det handlar inte om *en* sida, kan jag tala om.

Anf. 19 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Om interpellanten är nyfiken på exakt hur Försäkringskassan avser att föra in ett delvis nytt sätt att arbeta i sin interna organisation, exakt vilken terminologi de använder och vilka metodologiska begrepp som används föreslår jag att hon skriver ett brev till Försäkringskassan.

Inspektionen för socialförsäkringen kom i går med en rapport som de har gjort på mitt uttryckliga uppdrag. Vi var på Socialdepartementet nyfikna på en väldigt speciell fråga, nämligen hur bra Försäkringskassans förmåga är att kommunicera med människor som får beslut som de har goda skäl att inte uppskatta, till exempel beslut om att man inte längre kommer att få sjukpenning eller att man inte längre kommer att få för-tidspension. Det är beslut som är tuffa att fatta och tuffa att ta emot.

Jag är intresserad av att veta: Hur kommunicerar man sådana beslut? Hur noggrann är man i sin motivering? Hur tydligt framgår det att det går att överklaga beslut? Hur begriplig är texten? Vi såg risker i att detta inte var tillräckligt bra, och jag tycker att inspektionen pekar på precis detta. Det finns brister i hur Försäkringskassan motiverar besluten. Det rör förvisso en mycket liten grupp – vi pratar om ett par procent av alla beslut som fattas i sjukpenningärenden – men desto viktigare är det att de beslut som inte går den försäkrades väg är begripliga, korrekta, att man motiverar varför beslutet har fattats och att den enskilde får klart för sig hur man gör om man inte är nöjd med beslutet. Där tycker jag att man utan tvekan ser brister, vilket Försäkringskassan i går också dels medgav, dels beskrev att de arbetar ganska intensivt med.

Jag vågar hävda, herr talman, att detta, att myndigheter i Sverige inte i perfekta ordalag kommunicerar med medborgare och invånare i besvär-liga frågor, är ett problem som inte är alldeles nytt. Att det har varit så länge är dock ingen ursäkt för att inte göra någonting åt saken.

Anf. 20 EVA-LENA JANSSON (S):

Herr talman! Då håller statsrådet alltså med mig om att det är viktigt att man tittar på hur enskilda fall faktiskt hanteras i försäkringen. Det är bra.

Jag tycker att det är viktigt att vi har en sjukförsäkring och en be-dömning av arbetsförmågan som har legitimitet. Det jag försöker peka på är att man inför ett system som inte fullt ut är prövat. Man konstaterar att Försäkringskassans personal inte har utbildning för det, och ändå räknar man med att 10 000 personer kommer att prövas i bedömningen.

Man kan förstås säga att det är Försäkringskassans problem och att Eva-Lena Jansson borde skriva ett brev till Försäkringskassan. Nu har ju statsrådet möjlighet att skriva regleringsbrev för Försäkringskassan och påtala detta. Den möjligheten har jag som enskild riksdagsledamot inte. Däremot kan vi från riksdagen, om vi tycker att det är viktigt, möjligtvis göra ett utskottsinitiativ. Det tycker jag dock är att gå lite långt. Det vi i stället försöker göra är att kommunicera med Försäkringskassan.

Därför är jag intresserad av att höra från statsrådet, som är ansvarig för dessa frågor, om han känner sig nöjd med att man nu genomför det man kallar ett naturligt experiment.

Herr talman! Med det har jag inget mer att tillföra den här debatten. Det är uppenbart att statsrådet är nöjd med dagens situation.

Anf. 21 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M):

Herr talman! Vid Försäkringskassan jobbar ungefär 12 000 personer runt om i Sverige, och de möter i stort sett alla svenskar på årlig basis. Försäkringskassan fattar 47 miljoner utbetalningsbeslut, 19 miljoner individuella beslut, och följer oss svenskar bokstavligen talat från vaggan

till graven. Jag är fylld av respekt för det arbete de bedriver. De har ett av Sveriges allra svåraste jobb. De konkurrerar möjligen med akutsjukvård och en del av socialtjänsten. Det är något av det tuffaste som finns i den svenska välfärdspolitiken.

Jag tycker att det är ovärdigt med denna systematiska misstro mot det arbete som bedrivs i välfärdens kärna. Ungefär 2 procent av de besluten går ut på att tala om för människor att de inte kommer att få det som de begär. I ungefär 98 procent av besluten får människor precis den sjukpenning de begär, och de avslutar sjukpenningen för att de går tillbaka till arbete. Så måste en försäkring kunna fungera.

Det säger sig självt att i en organisation med 12 000 medarbetare krävs det system, interna regelverk, metoder för hur man arbetar. Det säger sig självt också att varken regering eller riksdag kan eller bör fatta detaljbeslut om hur de ska arbeta. Om vi misstrodde varje försök att vidareutveckla Försäkringskassans arbete eller ha synpunkter på att enskilda möjligen inte begriper de metodologiska begreppen som används skulle vi göra oss skyldiga till mycket grava ingrepp i deras självständighet och förmåga att vara proffsiga. Det tänker jag inte bidra till.

Överläggningen var härmed avslutad.

7 § Bordläggning

Anmälades och bordlades

Motioner

med anledning av prop. 2012/13:55 Ny lag om kontroll av ekologisk produktion

2012/13:MJ4 av Matilda Ernkrans m.fl. (S)

2012/13:MJ5 av Kew Nordqvist (MP)

med anledning av prop. 2012/13:63 Utvidgad målgrupp för samhällsorientering samt ett kunskapsunderlag och en analys om integrationens tillstånd och utveckling

2012/13:A15 av Christina Höj Larsen m.fl. (V)

2012/13:A16 av Ylva Johansson m.fl. (S)

2012/13:A17 av Mattias Karlsson (SD)

med anledning av skr. 2012/13:51 Mål för friluftslivspolitik

2012/13:Kr5 av Tina Ehn (MP)

med anledning av skr. 2012/13:52 Riksrevisionens rapport om statens roll på spelmarknaden

2012/13:Kr4 av Margareta Larsson (SD)

8 § Anmälan om interpellationer

Prot. 2012/13:62
1 februari

Anmäldes att följande interpellationer framställdes

den 1 februari

2012/13:247 Statens stöd till Rett Center

av *Gunnar Sandberg* (S)

till socialminister Göran Hägglund (KD)

2012/13:248 Kommuners ekonomi

av *Marie Nordén* (S)

till finansminister Anders Borg (M)

Interpellationerna redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 12 februari.

9 § Anmälan om skriftligt svar på fråga

Anmäldes att skriftligt svar på följande fråga inkommit

den 31 januari

2012/13:247 Skatten på digitala medier

av *Mats Pertoft* (MP)

till finansminister Anders Borg (M)

Svaret redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 12 februari.

10 § Kammaren åtskildes kl. 9.52.

Förhandlingarna leddes av tredje vice talmannen.

Vid protokollet

CLAES MÅRTENSSON

/Eva-Lena Ekman

Innehållsförteckning

1 § Ledighet.....	1
2 § Anmälan om kompletteringsval till EU-nämnden	1
3 § Hänvisning av ärenden till utskott	1
4 § Svar på interpellation 2012/13:210 om åtgärder mot kapitalflykt	2
Anf. 1 Justitieminister BEATRICE ASK (M).....	2
Anf. 2 VALTER MUTT (MP)	3
Anf. 3 Justitieminister BEATRICE ASK (M).....	3
Anf. 4 VALTER MUTT (MP)	4
Anf. 5 Justitieminister BEATRICE ASK (M).....	5
Anf. 6 VALTER MUTT (MP)	6
Anf. 7 Justitieminister BEATRICE ASK (M).....	6
5 § Svar på interpellation 2012/13:209 om dagens regelverk i sjukförsäkringen	7
Anf. 8 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	7
Anf. 9 EVA-LENA JANSSON (S)	7
Anf. 10 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	8
Anf. 11 EVA-LENA JANSSON (S)	9
Anf. 12 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	10
Anf. 13 EVA-LENA JANSSON (S)	11
Anf. 14 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	12
6 § Svar på interpellation 2012/13:226 om metoder för bedömning av arbetsförmåga inom sjukförsäkringen	12
Anf. 15 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	12
Anf. 16 EVA-LENA JANSSON (S)	13
Anf. 17 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	13
Anf. 18 EVA-LENA JANSSON (S)	14
Anf. 19 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	14
Anf. 20 EVA-LENA JANSSON (S)	15
Anf. 21 Statsrådet ULF KRISTERSSON (M)	15
7 § Bordläggning.....	16
8 § Anmälan om interpellationer	17
9 § Anmälan om skriftligt svar på fråga.....	17
10 § Kammaren åtskildes kl. 9.52.	17